

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4771/2019
24.12.2020. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужилаца мал. АА из ..., чији су законски заступници отац ББ и мајка ВВ, обоје из ..., које заступа Горан Стаменић, адвокат из ... и тужилаца ББ и ВВ обоје из ..., које заступа Горан Стаменић, адвокат из ... против тужених ГГ из ... и ДД из ..., кога заступа Владимир Дамљановић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5375/18 од 18.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 24.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужилаца, **ПРЕИНАЧУЈЕ** пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5375/18 од 18.04.2019. године, одбија као неоснована жалба туженог ДД из ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Ужицу, Судске јединице у Бајиној Башти П 546/14 од 14.06.2018. године у ставу првом изреке под тачком 1. и 2. и ставу петом изреке, у односу на туженог ДД.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени ДД из ... да солидарно исплати тужиоцима мал. АА, ББ и ВВ, свим из ..., трошкове поступка по ревизији у износу од 198.410,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П 546/14 од 14.06.2018. године у ставу првом изреке обавезани су тужени да мал. АА на име накнаде штете солидарно плате и то под тачком 1. на име нематеријалне штете за претрпљене физичке болове износ од 56.000,00 динара, за душевне болове због умањења опште животне активности износ од 72.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 80.000,00 динара и на име душевних болова због наружености износ од 64.000,00 динара, све са законском затезном каматом по Закону о затезној камати почев од 14.06.2018. године до исплате и под тачком 2. обавезани су тужени да тужиоцима као солидарним повериоцима на име накнаде материјалне штете за трошкове лечења солидарно исплате износ од 33.024,00 динара са каматом по Закону о затезној камати почев од 10.02.2013. године па до исплате. Истом пресудом у ставу другом изреке одбијен је тужбени захтев мал. АА према туженицима којим је тражено да суд тужене обавезе да му поред досуђених

износа солидарно исплате још на име физичких болова 96.250,00 динара, на име душевних болова због умањења опште животне активности 98.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 124.750,00 динара, на име наружености 46.000,00 динара, као и на име накнаде материјалне штете износ од 8.256,00 динара са законском затезном каматом од 10.02.2013. године па до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован захтев тужилаца мал. АА којим је тражена исплата затезне камате на досуђене износе из става 1. тачка 1. ове пресуде почев од 10.02.2013. године до 14.06.2018. године. Ставом четвртим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилаца ББ и ВВ којим су тражили да суд обавезе тужене да им солидарно исплате на име накнаде нематеријалне штете за физичке болове, умањене опште животне активности, страха и наружености укупан износ од 637.000,00 динара са законском затезном каматом од 10.02.2013. године па до исплате. Ставом петим изреке обавезани су тужени да тужиоцима као солидарним повериоцима на име трошкова парничног поступка солидарно исплате износ од 213.640,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5375/18 од 18.04.2019. године у ставу првом изреке усвојена је жалба туженог ДД и преиначена наведена првостепена пресуда у првом ставу изреке под тачком 1. и 2. и ставу петом тако да гласи: Одбија се као неоснован тужбени захтев тужиоца мал. АА којим је тражио да му ДД солидарно са туженом ГГ плати на име нематеријалне штете за претрпљене физичке болове износ од 56.000,00 динара, за душевне болове због умањења животне активности износ од 72.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 80.000,00 динара и због наружености износ од 64.000,00 динара са законском затезном каматом од 14.06.2018. године до исплате. Одбијен је као неоснован захтев тужилаца, којим су тражили да им тужени ДД, као солидарним повериоцима солидарно са туженом ГГ плати износ од 33.024,00 динара на име материјалне штете за трошкове лечења мал. АА са законском затезном каматом од 10.02.2013. године до исплате. Обавезани су тужиоци да туженом ДД на име трошкова парничног поступка исплате износ од 357.205,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену благовремено су изјавили ревизију тужиоци због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 403. став 2. тачка 2. и 408. Закона о парничном поступку и налази да је ревизија дозвољена и основана.

У спроведеном поступку нема битне повреде одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју Врховни касациони суд у поступку по ревизији води рачуна по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на друге повреде одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању тужени су били власници пса расе „...“, старости годину ипо, који је дана 10.02.2013. године око 12,30 часова у ... на ливади испред ресторана „...“ нанео телесне повреде малолетном АА. Наведеног дана тужилац, мал. АА се играо са децом док је тужена ГГ држала пса на поводцу без заштитне корпе. Мал. АА је у једном моменту пришао псу који се налазио у седећем положају да се поигра са њим, ухватио га око врата након чега га је пас ујео у пределу лица и нанео му повреде у виду раздеротине горње усне, горњег и доњег капка десног ока и на кожи испод капка са оштећењем сузног каналића. Оштећени је одведен на Очну клинику у

Београду ради збрињавања повреде где је лечен до 14.02.2013. године, а потом седам пута довођен у Београд ради лечења и контроле. Према спроведеном вештачењу раздеротине на капцима десног ока, вежњачи ока, кожи корена носа и горњој усни се квалификују као лака телесна повреда а повреда на унутрашњем углу руба доњег капка са пресецањем доњег сузног каналића се квалификује као тешка телесна повреда. Услед оштећења доњег сузног каналића и немогућности да се код појачаног лучења суза оне кроз доњу сузну тачку спроведу до сузне кесе, општа животна активност тужиоца мал. АА је умањена за 3%. Медицинским вештачењем је утврђен интензитет и дужина претрпљених физичких болова и страха мал. АА, а путем вештака економске струке и висина материјалне штете тужилаца, у висини трошкова превоза ради лечења у Београд. У време настанка штете тужени су били у браку.

Оцењујући допринос оштећеног настанку штете са 20% и да је мал. АА обзиром на своју старост од 12 година у време повређивања, према оцени психолога могао да схвати природу, значај и последице својих поступака, односно да разуме ситуацију у којој се налазио када је пришао псу, првостепени суд је делимично усвојио тужбени захтев применом члана 160. став 1, 174, 189. став 2, 192, 200. и 277. Закона о облигационим односима.

Побијаном пресудом другостепени суд је одлучујући о жалби туженог ДД преиначио другостепену пресуду и у односу на овог туженог одбио тужбени захтев у целисти. Оцењено је да је за штету одговорна искључиво тужена ГГ, јер је пса извела на простор где су се играла деца, држала га на поводцу али без корпе и довољног надзора, услед чега је одговорна за штету по основу кривице, услед непажње у смислу члана 158. Закона о облигационим односима и по члану 173. Закона о облигационим односима јер је штета настала у вези са опасном ствари. Пас не мора увек да буде опасна ствар, те је закључено да штета потиче од узрока чије дејство тужени ДД није могао предвидети ни избећи ни отклонити чиме је његова одговорност искључена применом члана 177. став 1. и 2. Закона о облигационим односима.

По оцени Врховног касационог суда побијана одлука је заснована на погрешној примени материјалног права.

Према члану 173. и 174. Закона о облигационим односима штета настала у вези са опасне ствари, односно опасном делатношћу сматра се да потиче од те ствари, односно делатности, изузев ако се докаже да оне нису биле узрок штете. За штету од опасне ствари одговара њен ималац а за штету од опасне делатности одговара лице које се њоме бави. Чланом 177. став 1. и 2. истог закона је прописано да се ималац ослобађа одговорности ако докаже да штета потиче од неког узрока који се налазио ван ствари, а чије се дејство није могло предвидети, ни избећи или отклонити. Ималац ствари се ослобађа одговорности и ако докаже да је штета настала искључиво радњом оштећеника или трећег лица, коју он није могао предвидети и чије последице није могао избећи или отклонити.

Појам опасне ствари подразумева објективну могућност или вероватноћу изазивања штете. Опасне су све покретне и непокретне ствари које својим положајем, својствима или самим постојањем представљају повећану опасност за околину. Оне представљају ризик за настанак штете, који се не може увек избећи ни при највећој могућној пажњи. Неке су ствари опасне самим постојањем, друге услед положаја у коме се налазе а неке су опасне само у стању кретања. Пси, као и животиње уопште

представљају опасне ствари самим тим што постоје. У овом случају није спорно да је штета проузрокована уједом пса, као опасне ствари а не неког другог узрока који се налазио ван ствари. Штета није настала искључивом радњом оштећеног нити трећег лица. Тужена ГГ као сувласник опасне ствари није треће лице услед чега нису испуњени законски услови из члана 177. став 1. и 2. Закона о облигационим односима на којима је погрешно заснована побијена пресуда за ослобађање туженог ДД од одговорности за накнаду штете. Околност да су у овом случају осим одговорности по правилима за накнаду штете од опасне ствари испуњени услови и за примену правила о кривици, која терете тужену ГГ не искључује право тужилаца да потражују накнаду штете по различитим основима од свих одговорних лица, овде конкретно од оба тужена као сувласника опасне ствари, пса чијим уједом је штета настала. Како тужени није доказао да је штета последица више силе, радње оштећеног или трећег лица и да је опасна ствар имала при томе само пасивну улогу није оборена законска претпоставка узрочности из члана 173. Закона о облигационим односима, услед чега је побијана пресуда преиначена, жалба туженог одбијена као неоснована и потврђена првостепена пресуда у односу на туженог ДД.

Одлука о трошковима парничног поступка донета је на основу одредби члана 165. став 2, 154. и 163. став 1, 2 3. и 4. Закона о парничном поступку. Суд је обавезао туженог да накнади тужиоцима нужне трошкове поступка у висини трошкова за састав ревизије од стране адвоката и у висини судских такса за ревизију и одлуку применом важећих АТ и ТТ.

Са изнетих разлога одлучено је као у изреци пресуде на основу члана 416. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић